

„Tovarășe arbitru, golul înscris de mine nu este valabil!“

S-a marcat un gol și mingea este adusă la centru. Jucătorul care a înscris punctul dă semne de nervozitate, ca un om cu conștiința încărcată. Și, în timp ce echipa adversă repune mingea în joc, el se apropie de arbitru și-i spune:

— Am mustrări de conștiință. Golul înscris de mine nu este valabil. L-am marcat cu mîna. Vă rog, deci, să-l anulați...

La care arbitrul răspunde:

— Îmi pare rău de cele întîmplate, apreciez accesul d-tale de sinceritate, dar... rămîne așa: gol.

O întrebare pentru cititorii noștri: de ce arbitrul a fost atît de categoric și n-a revenit asupra deciziei sale de a considera golul valabil?

El nu mai avea acest drept, întrucît JOCUL SE RELUASE. Înainte ca jocul să se reia, un arbitru poate însă să revină asupra deciziei pe care a dat-o.

Randy Matson — sprinter!

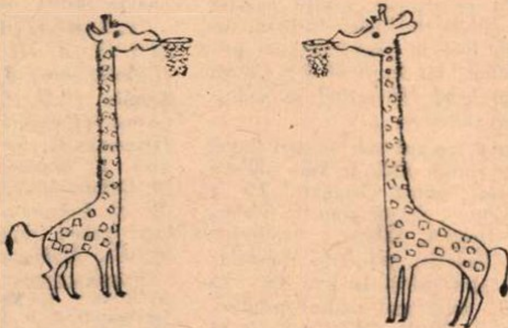
S-a anunțat că Randy Matson a stabilit, recent, un nou record mondial la aruncarea greutății: 21,78 m. De asemenea, este cunoscut faptul că el este și discobol de prima mînă: 65,15 m!

Ceea ce nu se știe însă este că Matson are nu numai o forță extraordinară, ci și o viteză remarcabilă pentru un om care cîntărește 109 kilograme. De cîteva ori, el a acoperit suta de metri în 11 secunde! De asemenea, la săritura în înălțime, a realizat rezultatul de 1,90 m.

Femeile pe locul 6!

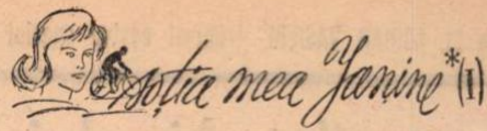
Un studiu efectuat de Institutul demoscopic din Allenbach (R.F.G.) în legătură cu subiectele ce revin cel mai des în discuțiile locuitorilor acestei țări s-a soldat cu un rezultat neașteptat: oamenii vorbesc mai mult de fotbal decît de femei! Reprezentantele sexului frumos sînt pe locul... 6.

Iată, de altfel, cum arată acest „clasament“: 70% despre politică, 60% despre fotbal, 56% despre automobile, 55% despre televiziune, 52% despre chestiuni profesionale, 40% despre femei, 35% despre călătorii și despre diverse maladii ivite în familie sau printre cunoscuți.

Zoo — baschet

Desen de Titi Gheorghiu — Vaslui

Victoriile mele în Turul Franței, supraasalturile date în etapele contracronometru, planurile de revanșă după eșecuri, epuizantele turnee ale criteriilor ce urmează Turului Franței, exigențele tot mai mari la care trebuie să se supună un campion, ei bine toate acestea n-ar fi devenit posibile, realizabile, dacă alături de mine n-ar fi fost Janine, soția mea. Unii dintre detractorii mei vor spune, poate: „Iată, a venit momentul cînd și misteriosul Jacques trebuie să se destăinuiască“. Este ceea ce și vreau să fac. Și, să fim drepți, cine ar putea-o face mai bine ca mine? N-aș vrea să vă decepționez. Îmi dau bine seama că orice sportiv care a devenit popular, care are publicul și admiratorii săi, nu se poate izola, nu se poate baricada îndărătul ușii gloriei sale. Trebuie să iasă la fereastră, să plătească polița succesului său, aplauzele generoase. Dar de aici pînă la obligația de a povesti intimități din viața lui particulară, asta nu! Permiteți-mi să nu fiu de acord.

Personal nu-mi place exhibiționismul vedetelor și nu simt nici o înclinație pentru acest gen de confidențe de scandal. Mi s-au făcut multe reproșuri că sînt prea discret și poate mulți se vor mira că vorbesc despre soția mea într-o carte scrisă de mine. Dacă vă vorbesc totuși de Janine, o fac pentru că mi-ar fi imposibil să o las în umbră, să elimin această ființă din amintirile mele. Apariția ei în viața mea a avut un rol

*) Din volumul „Amintirile unui ciclist“. (N.R.: Jacques Anquetil) apărut în editura UCFS (traducerea: Ilie Goga).

2 SOȚIA MEA, JANINE

și o influență decisivă asupra activității mele sportive.

Înainte de a o întîlni pe Janine m-aș fi putut căsători de o sută de ori. Primeam zilnic scrisori de la admiratoarele mele. Sigur că n-aș fi putut să mă căsătoresc cu toate. Dar vă asigur că între ele erau multe ființe sincere, afectuoase. Cu toate acestea, indiferent de ce au putut să scrie unii biografi ai mei, n-am nutrit nici cea mai mică dorință de a mă căsători înainte de a o fi întîlnit pe Janine. Era exact cum o visasem dintotdeauna pe femeia vieții mele. Mi-am dorit această ființă ca pe cea mai mare și mai importantă victorie a mea, un „tricou galben“ nespus de drag, pe care-l voi purta toată viața.

Janine a devenit soția mea la 22 decembrie 1958, la St. Gervaise și din acea zi îmi este tovarășă de viață de neînlocuit. În prezent, o dată terminată o cursă, nu am decît o singură dorință, un singur gînd: să ajung cît mai repede acasă, unde mă așteaptă Janine. După prima tinerețe, Janine a preluat ștafeta și totodată mi-a dat, aș putea spune, un al doilea start, a făcut să înflorească în mine o a doua vîrstă de aur. Prezența ei în viața mea mi-a dat un gust nou pentru lupta sportivă, pentru victorie, noi dorințe de a învinge. A avut această putere asupra mea. De ce și cum? Explicația nu e atît de complicată. Aproape ca și mine, în aceeași măsură, Janine are nevoie de victoriile mele. Eu nu sînt numai soțul, ci și campionul ei favorit. Credeți-mă că acesta e un lucru foarte frumos, îți dă un simțămînt de încredere.

Eu cred că Janine găsise, ca și mine, omul care răspundea aspirațiilor sale. Mai întîi de toate, ea dorea să-și lege viața de cea a unui sportiv. Făcuse ea însăși sport. Iubea atmosfera frenetică a stadioanelor, încleștarea luptei sportive, spectacolul tonic al victoriei atletice. În afară de asta, Janine a fost infirmieră. Un cam-

SOȚIA MEA, JANINE 3

pion ciclist are nevoie de multă atenție și de infinite îngrijiri. Janine era făcută exact pentru acest rol. Ea a știut să se adapteze de îndată vieții mele de alergător ciclist. S-a interesat de proiectele mele, de graficele mele de record, de programul curselor: a împărtășit cu mine toate grijile și neajunsurile vieții de ciclist. Aș putea spune că Janine a făcut pentru mine mai mult decît îmi închipuiam eu. La început mi-a fost greu s-o conving că trebuie să plec singur în Turul Franței. Ea ținea morțiș să mă însoțească. nu numai că ar fi contravenit regulamentului cursei, dar într-o probă atît de importantă, cînd omul pleacă cu gîndul să învingă, e necesar să uite viața de acasă. Să redevină pentru o lună celibatar. Mai tîrziu lucrurile s-au schimbat. Janine a înțeles acest lucru și dacă a venit să mă urmărească din cînd în cînd în unele curse de etape, a făcut-o în modul cel mai discret posibil.

Într-una din edițiile cursei Paris—Roubaix, nu-mi aduc aminte care, pe cînd mă găseam în „derivă“ la coada plutonului, după o căzătură, n-am făcut altceva decît să aștept, aș spune cu disperare, să fiu salvat, „recuperat“ de Janine. Știam că nu poate să fie prea departe. Urmărea cursa într-una din mașinile caravanei. Și nu mai venea. Eu mă încăpățînasem să aștept, priveam șoseaua aproape pustie, dar Janine nu se zărea nicăieri. Începui să mă neliniștesc. Abia după ce trecură toți concurenții, iat-o apărînd și pe Janine. „Te vedeam bine — îmi spunea ea — dar eram prost plasată în caravană. Și apoi, n-aș fi vrut să fiu văzută de ceilalți“. Janine nu voia să fie acuzată că mă influențează să abandonez. Dar adevărul e tocmai contrariu. Dacă sînt campioni care și-au ratat viața sportivă din cauza unei femei, sînt alții care, dimpotrivă, datorează mult unei femei; poate chiar totul. Acesta e cazul meu. V-aș putea demonstra acest lucru povestindu-vă 1001 episoade din viața noastră de toate zilele.

Poșta magazin

GHEORGHE ISPAS, BRĂILA. — „Legea Beranger“, pe care o aplică uneori comisia de disciplină la fotbal, acționează în principal în justiție. Se pronunță o pedeapsă, ea este „suspendată“ (nu se execută), dar la comiterea unei noi infracțiuni într-un termen anume fixat, se cumulează cele două pedepse (cea veche și cea nouă). Nu e mai bine să nu ai nici un fel de... datorie? Și mai ales de genul acesta!

DAN FIERĂSCU, BUCUREȘTI. — La baschet nu există meci egal. Partida se prelungește (încă 5 minute și încă 5 minute!) pînă ce una din echipe obține victoria în cadrul acestui timp suplimentar. Este clar?

MICU VASILE, CĂLIMĂNEȘTI. — Ați fost imprudent. Trebuia să mă întrebați întîi pe mine și apoi să faceți rămășag! Așa, ați pierdut: Pîrcălab a jucat în meciul cu reprezentativa R.F. a Germaniei, disputat la 1 iunie 1966, la Ludwigshafen. Linia noastră de atac a avut următoarea alcătuire: Pîrcălab, Dridea, Badea, Sorin Avram.

ION GHINESCU, COMUNA BOTENI. — O epigramă pornită de la fap-

tul că Moldoveanu, aripa stîngă (și, uneori, dreapta) a echipei Petrolul, nu-și păstrează locul:

Îl supără pe fiecare
Cînd locul nu și-l ține-
aripa.
Dar cel mai mult pe toți
îi doare
Că nu și l-a ținut...
echipa!

VASILE POPA, CLUJ. 1) Dumitriu III, care joacă la A.S.A. Tîrgu-Mureș, este fratele lui Dumitriu II (Rapid) și al lui Dumitriu I (Carpați Sinaia). — 2) Care a fost cel mai bun loc pe care l-a ocupat Universitatea Cluj? Cel de la prima ediție a campionatului divizionar de fotbal (1932—1933): locul I în seria B (7 echipe), înaintea lui C.A.O., Unirea Tricolor, Venus, A.M.E.F.A., R.G.M.T. și Brașovia. Seria cealaltă a fost cîștigată de Ripensia. Dublul meci dintre Ripensia și Universitatea a revenit fotbaliștilor din Timișoara, care au cucerit astfel

...e fe-
stu-
lo-
?

la sfîrșitul campionatului de fotbal ultimele trei echipe acumulează același număr de punct și au și același golaveraj. Cum se stabilesc cele două echipe care retrogradează?“. În acest caz este în avantaj echipa care a obținut mai multe victorii. Dacă nici acest criteriu nu înclină balanța în favoarea uneia din echipele în cauză, sînt luate în considerație rezultatele înregistrate în meciurile dintre ele. În cazul — foarte puțin probabil — că nici unul din aceste criterii nu rezolvă problema, se joacă meciuri de baraj.

DUMITRU MEHEDINȚU, SMÎRDIOASA. — Dacă un

ciclist sau mai mulți au apucat să treacă peste calea ferată, iar la apariția celorlalți alergători bariera este lăsată, aceștia din urmă trebuie să... aștepte. Cît? Pînă se ridică bariera. Altfel, sînt descalificați. Ba se pot alege și cu o amendă de la C.F.R.!

TOMA FĂNICA, PAȘCANI. — 1,91 m este un record greu de doborît chiar de către... Iolanda Balaș. În unele țări, nici bărbații nu reușesc întotdeauna să treacă peste ștacheta ridicată la această înălțime. Ceea ce vă putem spune sigur este că „Ioli“ se antrenează asiduu și speră să realizeze și în acest sezon performanțe specifice ei.

N. AUREL, BRAȘOV. — Credeți că dacă barele porților de fotbal ar fi vopsite în diferite culori, înlocuindu-se astfel actualul alb monoton, eficacitatea înaintașilor ar crește? Vopsea găsesc eu. Dv. găsiți-mi înaintașii cu care să facem această experiență!

ION POSTAȘU

Ilustrații: N. CLAUDIU

Viorel Mateianu, așa cum nu-l cunoașteți

Primăvara lui '57. Juniorii noștri, prezenți la Turneul U.E.F.A., demonstrează în țara lui Gento că și la poalele Carpaților fotbalul are eroii lui. Printre ei, Mateianu, copilul blond, răsărit undeva pe „maracanele“ Ploieștiului, un virtuos al balonului ce reținea atenția meci de meci. Jucam seria la San Sebastian și rezultatele primelor întîlniri ne clasau printre marii favoriți. Pierdem însă locul întîi la golaveraj și scăpăm astfel calificarea pentru finala de la Madrid. Cronicarii prezenți văd în asta un mare capriciu al Fortunei și asociază durerii noastre, simțirea naturii: „Pirineii stau gata să se clatine“. Această zbuciumată ediție are însă darul de a lansa un nume: Viorel Mateianu, asemuit de spanioli cu însuși jucătorul nr. 1 al lor, Di Stefano. S-a scurs de atunci un deceniu. Prezumțiile făcute s-au adeverit întrutotul: Mateianu se definește astăzi un jucător complet (simt inutilitatea caracterizării), de mare sensibilitate, cu o inepuizabilă capacitate de muncă și deosebit atașament față de echipă. Un concurs de împrejurări (inexplicabil l-aș spune) fac însă ca el să nu ocupe, în ierarhia fotbalului, locul pe care îl merită. Dar Mateianu, cu optimismul său estival se pregătește și... așteaptă.

În preajma celor 29 de ani (n: 1 iunie 1938, la Lipănești) cerem lui Viorel să-și reactualizeze începuturile.

— De la trei ani mă știu alergînd după mingi de cîlți sau tinichele. La 6 ani îl însoțesc pe tata la Ochiuri, lîngă Tîrgoviște, și cunosc aici fotbalul organizat. Mă amestec repede printre cei 40 de copii care stăpîneau terenurile dintre schele și lovesc pentru prima dată o minge adevărată. Cînd

revin acasă, închег o echipă și pornim duminică de duminică să colindăm comunele dimprejur. La 12 ani, sînt cerut pentru juniorii Flacărei Boldești, iar la 14 ani primesc legitimare la seniori. Jucam în același timp și în echipa liceului și luptam tacit cu reputația unui „puști“ de la școala tehnică, un atacant care făcuse furori și care se chema... Mircea Dridea. Intr-o zi își face apariția Teașcă; după ce mă săpunește zdravăn pentru că îndrăznisem să fac două meciuri în aceeași zi (dimineața la juniori, după-amiaza la seniori, dînd și opt goluri), îmi spune să mă „îmbarc“ pentru tabăra de la Bistrița. Aici întîlnesc la „speranțe“ pe Jenei, Uțu, Gref, Bukössi. Urmează Turneul U.E.F.A. de la Budapesta — din 1956 — unde joc toate meciurile; în ultimul, cu Iugoslavia, sîntem conduși cu 1—0: eu sînt puternic accidentat, însă refuz să fiu scos. Eram un fel de rezervă bandajată, pe care nimeni nu o lua în seamă. Profit și... înscriu (n.n.: situație similară cu cea din meciul cu Steaua din primăvara acestui an) și cîștigăm seria — apoi, cel din Spania...

— Spunem stop junioratului?!

— '57 mă prinde deja în echipa mare a Progresului, în epoca ei de aur. Jucam în dreapta cu Ozon și Oaidă, în stînga cu Dinulescu și Peniță Moldoveanu, iar în spate aveam pe Mîndru în formă mare. Și ce pretențioși eram pe atunci: mergeam și la „Cupă“ și la campionat. O tempora!

— Si, totuși, „momentul Mateianu“ ține de Cluj!

— De ce răscolești? Clujul e un fel de insulă a lui Calipso care te vrăjește și orice tentativă de a te smulge mrejelor, eșuează. Te urmărește poate ani și te cheamă.

Amintirile Clujului vin avalanșă: țin de facultate (Mateianu a urmat dreptul), de fotbal, de prieteni. Aici s-a născut și Dan-Mihai, odorul lui Mateianu, îngerul blond fără pereche în lume. Acum, Mihai e mare: se apropie vîrsta „piticilor“ și are greutățile lui: nu-și găsește ghete pe număr, ale tatii scapă din picioare, iar fotbalul fără crampoane n-are nici un haz. Tata îl pregătește însă: îi povestește, fiindcă povestindu-i îl instruiește. Îl vrea un jucător de clasă așa cum vede el o personalitate în fotbal, „unul dintre aceia care te fac să simți că echipa se sprijină pe un colos. Așa cum a fost Petschowski.“

— Proiecte?

— Să joc pînă tîrziu. Dacă ar fi posibil, pînă la 50 de ani! Și, probabil, antrenor. Mi-ar place să lucrez cu copiii.

Elevii săi, nu mai încape îndoială, vor fi educați spre un joc curat, sportiv și elegant, realizînd o traducere „ad literam“ a fair-play-ului. După modelul maestrului!

NUȘA MUSCELEANU

MINULESCIANĂ

În cinstea ta,
Cea mai... rapidă din ceferistele formații,
Îndur într-una
Ger și ploaie
Și la tramvai
Aglomerații.
Și-n cinstea ta,
Cea mai cu toane din cîte-n țară-au fost vreodată,
La fiecare meci eu scutur talanga noastră bătrînească,
De la nea Tache moștenită și-n sac de nylon ambalată
Ca nu cumva, din întîmplare, să crape ori să ruginească.

Din clipa-n care-aflai, prin unde, că Pîrcălab la Iași lăsase
Un punct prin bara ce-o trăsese încît era
Din loc s-o mute,
Am înțeles că prind contururi
Mai clare visele frumoase,
Nutrite colo, la peluză
Și-n campionatele trecute.
În clipa asta mult dorită
Cînd lumea
Izbucni-n urale,
Am vrut la meci să-nchin paharul,
Dar cum? cu suc de portocale?
Și m-am decis s-amîn toastul pîn' la etapa de final,
Cînd Tudorică o să-nalțe spre cer acute din metal
Ce-or răsuna
Prelung și-n Cupa campionilor europeni.
Dar ca s-ajung și ziua asta... nu lua în glumă pe clujeni!

V. D. POPA

ȘTIAȚI CĂ...

...italienii consideră victoria lui Nino Benvenuti asupra lui Emile Griffith drept cel mai mare succes al sportului italian din ultimele două decenii? La Triest, orașul natal al lui Nino, peste 200 000 de locuitori s-au înșirat pe străzi pentru a-i ura „bun sosit“.

...rugbiul cîștigă teren în U.R.S.S.? Actualmente, în Uniunea Sovietică există 200 de secții de rugbi. În cursul acestui an, la Tbilisi, o selecționată sovietică va susține primul meci internațional, partenera de întrecere fiind o echipă studențească franceză.

...în programul întrecerilor atletice feminine se proiectează introducerea probelor de 1 500 m plat și 100 m garduri? Este foarte probabil ca aceste două probe să-și găsească locul în programul campionatelor europene din 1969.